

Magnificencjo Rektorze!
Wysoki Senacie,
Dostojny Panie Profesorze,
Szanowne Panie, Szanowni Panowie

Przypadł mi w udziale zaszczyt wystąpienia z Laudatio, czyli Elogium - zgodnie ze starą uniwersytecką tradycją - wygłoszenia mowy pochwalnej sławiącej Uczzonego, Jego dzieło i zasługi.

Dzieło naukowe Profesora Jana Wojciecha Osieckiego, w tym Jego dokonania badawcze, Jego osiągnięcia dydaktyczne - kształcenie kadr naukowych - Jego działalność organizacyjna dla nauki w uczelniach i instytucjach naukowych, jest ogromne.

Mogę to wobec szacownego Grona poświadczyć, gdyż mam zaszczyt i przyjemność znać i współpracować z Profesorem od bez mała 34 lat.

Profesor Jan Wojciech Osiecki urodził się 18 sierpnia 1930 r. w Brześciu nad Bugiem w rodzinie nauczycielskiej, w której wychowano Go w tradycjach patriotycznych i - jak to często bywało w przedwojennych rodzinach nauczycielskich - z wycuciem i wrażliwością na los drugiego człowieka. Po wojnie w 1948 r. rozpoczął studia na Politechnice Warszawskiej, na Wydziale Mechanicznym, gdzie spotkał się z wieloma ówczesnymi wybitnymi nauczycielami akademickimi, jak: prof. Bukowski, prof. Oderfeld, prof. Zembrzuski, prof. Urbanowski, prof. Klębowski, prof. Ziomba. Już w trakcie studiów powierzono studentowi Janowi Osieckiemu prowadzenie zajęć dydaktycznych.

Po zakończeniu studiów w 1954 r. Profesor Osiecki, wówczas młody asystent, rozpoczął pracę w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk. Tam właśnie poznał prof. Sylwestra Kaliskiego i został przez niego włączony do zespołu naukowego, a ponieważ prof. Kaliski pracował jednocześnie w Wojskowej Akademii Technicznej, również i tam Profesor Osiecki znalazł zatrudnienie.

Od 1954 do 1963 roku - w okresie bezpośredniej współpracy z prof. Kaliskim - jak sam wspomina Profesor Osiecki - ukształtowała się Jego pasja naukowa. Ten czas to lata tytanicznej pracy. Aby dotrzymać kroku swojemu mistrzowi należało często pracować w dzień i w nocy. To profesorowi Kaliskiemu zawdzięcza Profesor Osiecki trzy cechy: pracowitość oraz odwagę i fantazję naukową.

Lata te poświęcone były głównie badaniom rozprzestrzeniania się i odbicia fal naprężenia w ciałach stałych niejednorodnych. Zaowocowały opublikowaniem 17 prac naukowych i zrealizowaniem w 1960 r. pracy doktorskiej.

W 1963 r. w wyniku zmian organizacyjnych na WAT Profesor Osiecki rozpoczął pracę naukową i dydaktyczną na Politechnice Warszawskiej na Wydziale Maszyn Roboczych i Pojazdów. Od tego momentu datuje się drugi etap Jego życia naukowego, podjął prace naukowe z zakresu dynamiki maszyn i mechanizmów.

W latach 1963-1976 sformułował szereg zasad modelowania drgań układów dyskretnych w oparciu o ścisłą teorię drgań układów ciągłych. Wykazał, że tak sformułowana zasada może być zastosowana do układów niejednorodnych, dyssypatywnych, a nawet nieliniowych. Nie są to jedyne naukowe zainteresowania Profesora Osieckiego w tych latach.

Zagadnienia dynamiki cięgien w zastosowaniu do kolei linowych opracowane zostały w postaci książki wydanej przez WNT w 1970 r. (prof. J. Hajduk - współautor). Publikacja i wyniki w niej zawarte spotkała się z dużym zainteresowaniem, i w 1978 r. została wydana w języku niemieckim.

Wielce owocne okazały się badania Profesora Osieckiego nad kinematyką i dynamiką mechanizmów stosowanych do przeniesienia napędu z silnika na koła pojazdów szynowych. Tematyka ta zaowocowała szeregiem publikacji, znajdując żywy oddźwięk w kraju i zagranicą, jak również stała się przedmiotem rozprawy habilitacyjnej obronionej w 1970 r.

Ówczesna praca Profesora Osieckiego, tj. w latach 1953-1972, związana była z ukształtowanymi ośrodkami naukowymi o dużych tradycjach akademickich.

W 1972 r. prof. H. Frąckiewicz zaproponował Profesorowi Osieckiemu zatrudnienie w Kielecko-Radomskiej Wyższej Szkole Inżynierskiej w Kielcach. Wówczas przed Profesorem Osieckim otworzył się nowy rozdział w życiu - działalności nie tylko naukowej, ale i organizacyjnej na rzecz niedawno powstałej Uczelni, dopiero się rozwijającej, przed którą stała perspektywa uzyskania statusu akademickiego.

Profesor Osiecki został początkowo zatrudniony jako docent, zaś w 1974 r., po uzyskaniu tytułu profesora, został dziekanem Wydziału Mechanicznego. W tym właśnie czasie pracowitość, doświadczenia przyniesione z dużych ośrodków akademickich, talenty organizacyjne Profesora Osieckiego okazały się bezcenne. Jeżeli w tamtych latach - używając terminologii wojskowej - prof. Frąckiewicz był wodzem na Uczelni, to Profesor Osiecki był Jego szefem sztabu. Najpierw z ogromnym zaangażowaniem i skrupulatnością Sam, bądź kierując Zespołem, opracowywał dokumenty, w wyniku których Wydział Mechaniczny uzyskał uprawnienia do doktoryzowania w zakresie Mechaniki Stosowanej, a następnie przygotowywał dokumenty niezbędne do przekształcenia z powodzeniem WSI w Politechnikę Świętokrzyską. Były to osiągnięcia ogromne, ale i praca była tytaniczna. Chcę w tym miejscu zwrócić uwagę, że zarówno uprawnienia do doktoryzowania, jak i przekształcenia WSI w Politechnikę były pierwsze w kraju, dla których nie było wzorców, a praca organizacyjna, głównie wykonana przez Profesora Osieckiego, nie miała pierwowzoru, była oryginalna. Były to również osiągnięcia dla samych Kielc i dla regionu, gdyż po raz pierwszy w historii powstała tu Uczelnia typu uniwersyteckiego.

Ten ogromny wysiłek Profesora Osieckiego włożony w organizację Politechniki nie zmniejszył Jego wysiłku w realizacji osiągnięć naukowych. W 1976 r. Profesor Osiecki, nie zrywając ani formalnych, ani merytorycznych kontaktów z naszą Uczelnią, rozpoczął pracę w Przemysłowym Instytucie Motoryzacji w Warszawie. Podjął się tam kierowania symulacyjnych badań doświadczalnych samochodów na stanowiskach MTS. Rozpoczęcie tych badań na nowo zakupionych urządzeniach, opracowanie metody polegającej na iteracyjnym formułowaniu sygnałów wejściowych podawanych na samochód przez wibratory, a w konsekwencji identyfikacja obiektu, to w dużym stopniu zasługa Profesora Osieckiego. Nad tymi zagadnieniami, jak również nad problemami aktywnych redukcji drgań układów mechanicznych, Profesor Osiecki pracuje do dziś, prezentując wyniki na licznych konferencjach naukowych.

Do szczególnych zainteresowań Profesora, którymi zajmuje się aktualnie, należą problemy związane ze sterowaniem pocisków raketowych, subpocisków samonaprowadzających się na cel itp.

Problematyka ta wynika ze współpracy Profesora z OBR "Skarżysko" oraz z faktu ponownego podjęcia przez Niego w 1988 r. pracy na WAT.

Obok osobistego wkładu badawczego w rozwój dynamiki maszyn i sterowania pojazdów autonomicznych ma Profesor Osiecki ogromne zasługi na niwie kształcenia kadr naukowych. Znane są Jego talenty w inspirowaniu młodych naukowców do podejmowania badań. Profesor Osiecki doprowadził do powstania kilkudziesięciu prac doktorskich, przy czym w 30 pełnił funkcję promotora. Swoich uczniów nie opuszczał nawet po doktoracie, inspirował ich do dalszych badań, można wskazać przynajmniej 11 habilitacji, które powstały przy wydatnej pomocy Profesora Osieckiego. Stopnie naukowe oraz inne sukcesy pod opieką Profesora zdobywali zarówno ci najzdolniejsi, jak i ci, których Profesor dzięki ich pracowitości i wytrwałości doprowadził do celu. Myślę, że przynajmniej kilkudziesięciu profesorów przyznałoby się do wdzięczności Profesorowi Osieckiemu za życzliwość z

Jego strony współpracy i ocenę ich dorobku. Ogromny autorytet naukowy Profesora powodował, że powierzono mu ponad 100 recenzji prac doktorskich i blisko 50 habilitacji.

Dotychczasowy dorobek Profesora jest imponujący - opublikował 12 monografii, książek i skryptów, ponad 120 publikacji w czasopismach i materiałach konferencyjnych.

Dokonania Profesora Osieckiego zapisane są w Jego publikacjach, sprawozdaniach, wiele usłyszeć można na ich temat od Jego uczniów i kolegów. Jednak dokumentujące te osiągnięcia suche fakty, liczby i daty nie są w stanie przysłonić najważniejszej cechy osobowości Profesora - Autorytetu Naukowego.

To dzięki osobistym osiągnięciom i niezwykłemu autorytetowi wśród polskich mechaników Profesor Osiecki był wybierany wielokrotnie do Rad, Komitetów szeregu instytucji naukowych.

Profesor prowadzi życie pracowite, intensywne, często w drodze między Warszawą, Kielcami, Krakowem, Łodzią, Poznaniem, Rzeszowem. Myślę, że wiele ośrodków naukowych w Polsce przyznaje się do współpracy z Profesorem.

Na zakończenie mojego wystąpienia proszę mi pozwolić na bardziej osobiste refleksje dotyczące Osoby Profesora. Profesor Osiecki jest niewątpliwie wybitnym uczonym, ale jest przy tym niezwykle życzliwym, ciepłym człowiekiem, bardzo przyjaznym, do którego wielu przychodzi po poradę, po pomoc. Nigdy nikomu jej nie odmawia.

Profesor wyznaje pewne zasady i je przestrzega. Jest wielkim Patriotą i to nie w deklaracjach, ale w czynach. Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, przyznany przez Pana Prezydenta w 2000 roku za umacnianie obronności kraju, jest tego najlepszym dowodem.

Szacunek, jakim się cieszy Profesor Osiecki znalazł wyraz w przyznaniu Mu za Jego osiągnięcia wielu nagród i odznaczeń, w tym również tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Łódzkiej.

Przedstawiając Państwu postać Profesora i przypominając fakty z Jego życiorysu naukowego wyrażam głębokie przekonanie, że tytuł Doktora Honorowego naszej Uczelni składamy w najgodniejsze ręce.